

У структурі фінансування інноваційної діяльності українських підприємств лише 18 % припадає на кредити комерційних банків, тоді як у США та інших розвинених країнах ця частка ще наприкінці минулого століття сягала позначки 60 % зовнішнього фінансування фірм.

Таким чином, в умовах недостатнього бюджетного фінансування науково-технічної сфери зростає необхідність реалізації позабюджетного стимулювання науково-технічного прогресу, зокрема, цього можна досягти за допомогою мережі спеціалізованих державних небанківських фінансово-кредитних установ для кредитування інноваційних проектів.

Література:

1. Косенко А. В. Інноваційно-інвестиційна складова формування конкурентоспроможності національної економіки / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/apdu/2010-1/doc/3/12.pdf>
2. Максимова Л. В. Активізація інноваційної діяльності як умова забезпечення економічної стійкості підприємств /Л. В. Максимова // Механізм регулювання економіки. – 2007. – №4. – С. 251 – 256.
3. Маслак О. І. Система оцінки показників інноваційного потенціалу промислового підприємства / О. І. Маслак, Л. А. Квятковська // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка» [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=298>
4. Печерська Т. П. Інноваційний розвиток – передумова конкурентоспроможності підприємств України / Т. П. Печерська // Механізм регулювання економіки. – 2007. – №4. – С. 257 – 260.

УДК 658.011

Коляденко С.В.

Вінницький національний аграрний університет

ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ВИРОБНИЧИХ ПІДПРИЄМСТВ

Kolyadenko S.

THEORETICAL ASPECTS OF DEVELOPMENT OF INDUSTRIAL ENTERPRISES

В умовах розвитку ринкових відносин, зростання конкуренції, розширення глобалізаційних процесів в Україні особливого значення набуває проблема впровадження в управління розвитком виробничих підприємств методів стратегічного управління з використанням сучасних інформаційних технологій і комп'ютерних засобів. Стратегічне управління забезпечує формування системи управлінських та організаційних рішень, направлених на виконання визначеної місії підприємства, досягнення стратегічних цілей і

реалізацію поставлених завдань, що дозволить підвищити ефективність господарської діяльності підприємства.

На всіх етапах стратегічного управління розвитком підприємства, для реалізації необхідних завдань у різних галузях його господарської діяльності (виробничій, збутовій, маркетинговій, фінансовій і т.д.) використовуються засоби спеціального інструментарію – методи стратегічного управління. О.С. Віханський визначає методи стратегічного управління як способи впливу на окремих працівників і трудові колективи в цілому, необхідні для досягнення цілей підприємства [1].

Методи стратегічного управління класифікують відповідно до мотивів управління у процесі виробничої діяльності: економічні, соціально-психологічні та організаційні методи управління діяльністю підприємств. Практична реалізація методів стратегічного управління на всіх його етапах здійснюється за допомогою економіко-математичного моделювання. Моделювання визначають як прийом наукового пізнання, що ґрунтується на заміні об'єкта, явища, що вивчається, на їх аналог, модель, яка має істотні прикмети оригіналу [4].

Прийоми економіко-математичного моделювання застосовуються у випадках, коли слід поєднати різноманітні характеристики явища або процесу в формалізовану логічну модель. В управлінні стратегічним розвитком виробничих підприємств моделювання має особливо широкі можливості, оскільки отримати уявлення про майбутнє можна на основі ряду економіко-математичних моделей.

Важливу роль у процесі вибору напрямів розвитку виробничого підприємства відіграють методи прогнозування – наукового обґрунтування можливих кількісних та якісних змін стану досліджуваного об'єкта, рівня розвитку в цілому, окремих напрямів діяльності в майбутньому, а також альтернативних способів і строків досягнення очікуваного стану. Цілі, час, умови прогнозу і специфіка його проведення визначають комплекс методів і прийомів прогнозування. А.І. Орлов визначає методи прогнозування як сукупність прийомів і способів мислення, що дозволяють на основі аналізу ретроспективних даних, екзогенних та ендогенних зв'язків об'єкта прогнозування, а також їхніх змін у рамках розглянутого явища або процесу вивести судження певної достовірності щодо майбутнього розвитку об'єкта [3].

Для прийняття рішення необхідно мати достовірну і повну інформацію, на основі якої формується стратегія виробництва й збуту продукції. У зв'язку із цим підвищується роль прогнозів, потрібне розширення системи і удосконалювання методів прогнозування, застосовуваних на практиці.

Експертні методи базуються на ґрунтовних знаннях фахівців-експертів та їх умінні узагальнити свій та світовий досвід досліджень та розробок по певній проблемі, припущенні про наявність у експерта практичних навиків,

далекоглядності у певній галузі знань і практичної діяльності, уміння оцінити достовірність і значення напрямків дослідження, термінів прояву тієї чи іншої події, важливість того чи іншого параметру, процесу (явища) і т.д. Досвід застосування експертних методів на практиці свідчить, що при правильній методиці експертної оцінки помилка результатів складає 5-10% і може бути зіставлена з помилками вимірювальних методів [2].

Найпоширенішими експертними методами є метод рангів; безпосереднього оцінювання; метод зіставлень: парного порівняння і послідовного зіставлення. Відмінність методів полягає у способах оцінювання досліджуваних об'єктів. Кожний із указаних методів передбачає виконання такої послідовності етапів: організація експертного оцінювання; проведення збору оцінок експертів; обробку результатів оцінок експертів.

До переваги експертних методів слід віднести можливість отримання інформації про досліджуваний об'єкт для обґрунтування управлінських рішень за відсутності кількісних значень параметрів і характеристик, експертні оцінки універсальні за своїм змістом і можуть бути використані для різних об'єктів, відносно прості з методичної точки зору.

Економіко-математичне моделювання є дієвим інструментом стратегічного управління розвитком виробничих підприємств. Використання економіко-математичних методів забезпечує більш повне і ґрунтовне проведення аналізу, прогнозування та обґрунтування управлінських рішень.

Література:

1. Виханский О.С. Стратегическое управление: учебник. – 2-е изд., перераб. и доп. / О.С. Виханский – М.: Гардарики, 2002. – 296 с.
2. Завгородня Т. П. Експертні методи прийняття рішень про перерозподіл видів робіт для визначення їх оптимальної трудомісткості / Т. П. Завгородня, Г. В. Гаврилюк // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2010. – № 2, Т. 3. – С. 80–86.
3. Орлов А.И. Эконометрика : учебник для вузов / А.И. Орлов. – Ростов н/Д : Феникс, 2009. – 276 с.
4. Осовська Г.В., Осовський О.А. Основи менеджменту : навчальний посібник / К.: "Кондор", 2006. – 664 с.